O ohních, trávě a milencích - Žamboši

Hlava vzdala vládu, v pádu našla v jeho očích
Místo s vlídnou trávou, dobré k přistání
Byli dřevem v žáru, v žáru co si neochočíš
Každý žhářem, tomu druhému

O svatbě mu plála, plála ohněm bílých šatů
Až se bál že Pánu kostel vyhoří
A zvony do nich tloukly, tloukly jako do dvou mlatů
Když tam táli touhou po noci.

Hoří! Teď si zbláznění skáčou do svých plamenů
Vždyť Ráno, to je Požárník, ten je uhasí svítáním

Po deseti létech, létech s mužem už to umí
Ví jak křesat, foukat než se rozhoří
Jen ji místo trávy, trávy co tak hebce šumí
Kůži řízne břitká ostřice

Jeho zase trápí, trápí co odepsal z dlaní
Když si spálil ruce v cizí hranici
Teď mu jeho výheň, výheň chladí jedno lhaní
Kam jen podá dlaňové přiznání?

Svítá, žádná siréna nezní tichou ložnicí
Jen přítmí roštů postelí rudě ozáří doutnání

Ještě ale třísky, třísky pro své ohně mají
Ještě chtějí zahnat stíny lezavé
Sáhli do svých zásob, zásob nadělaných v Máji
A svůj Únor, na prach spálili

Jaké je to vroucí, vroucí když je člověk mladý
To se hoří, pálí, to se přikládá
Chystejme si dříví, dříví pro své noční chlady
Než nás mráz, v cíchách překvapí